

Recente Songs

Leonard Cohen

Vertaling: Dirk Rommens

IK KWAM ZO VER VOOR SCHOONHEID

Ik kwam zo ver voor schoonheid
Ik liet zoveel achter in mijn levenswerk:
mijn familie en mijn gezapigheid,
mijn ongetekend meesterwerk

Een beloning zou welkom zijn
voor zulk een eenzame keuze,
en ongetwijfeld zou er een antwoord zijn
op zo'n hopeloos klinkende leuze

Ik oefende op mijn heiligdom
dat ik aan elkeen had bekend
maar de geruchten van mijn deugd
beroerden haar geen enkel moment

Ik wijzigde mijn stijl in zilverkleur
mijn kleren kleurden zwart voortaan
en waar ik me toen echt nog overgaf
zou ik nu ten aanval overgaan

Ik bestormde het oude speelhuis
voor het geld en het vlees,
en ik kwam tot het besluit
wat rot was, wat fris scheen

...

En ik voerde de bevelen uit
met gebroken botten tot lering
de waarde van mijn schuldig besluit
de schaduw van mijn levenshouding

Maar nee, ik raakte haar niet eens fel
Met een veel te zware hand
Haar ster boven mijn bevel
Haar naaktheid onbemand

*Ik kwam zo ver voor schoonheid
Ik liet zoveel achter in mijn levenswerk:
mijn familie en mijn gezapigheid,
mijn ongetekend meesterwerk*

HET RAAM

Waarom sta je daar bij het raam
Achtergelaten voor schoonheid en trots
De doorn van de nacht in je boezem
De speer van de leeftijd in je zij
Verloren in de passies van parfum
Verloren in de vodden van spijt
Verloren in de golven van een ziekte
Die de hoge zilveren zenuwen losknoopt

*Oh verkoren liefde, oh bevroren liefde
Oh kluwen van materie en geest
Oh lieveling van engelen, duivels en heiligen
En de totale diepbedroefde gastheer
Bedaar zijn ziel*

En kom voort uit de wolk van onwetendheid
En zoen de wang van de maan
Het Nieuwe Jeruzalem in gloed
Waarom de hele nacht talmend in de ruïne
En laat geen woord achter van onbehagen
En laat geen waarnemer om te bewenen
Maar klim op je tranen en wees stil
Als een roos op haar ladder van doornen

...

*Oh verkoren liefde, oh bevroren liefde
Oh kluwen van materie en geest
Oh lieveling van engelen, duivels en heiligen
En de totale diepbedroefde gastheer
Bedaar zijn ziel*

Leg daarna je roos op het vuur
Het vuur geeft op aan de zon
De zon geeft het over aan de pracht
In de armen van de hoog heilige
Voor de heilige die droomt van een brief
Droomt van de dood van de brief
Oh zegent gij voortdurend gestotter
van de wereld tot vlees gemaakt

*Oh verkoren liefde, oh bevroren liefde
Oh kluwen van materie en geest
Oh lieveling van engelen, duivels en heiligen
En de totale diepbedroefde gastheer
Bedaar zijn ziel
Bedaar zijn ziel*

ONZE DAME VAN DE EENZAAMHEID

De hele zomer lang raakte ze mij aan
Zij verzamelde in mijn ziel en wezen
Uit vele doornen en uit vele heggen
Haar vingers, als een wever rap en onvolprezen

En het licht kwam vanuit haar lichaam
En de nacht ging door haar charmant onthaal
De hele zomer lang raakte ze mij aan
Ik kende haar persoonlijk, ik kende haar totaal

En haar jurk was zo blauw en liefdevol
En haar woorden waren klein en minimaal
Zij is het schip van de hele weidse wereldbol
Meesteres, oh meesteres van ons allemaal

Geachte dame, Koningin van de Eenzaamheid
Ik dank u uit de diepste grond van mijn hart
Omdat gij mij zo intens en dicht begeleidt
Velen stonden met velen te veel helemaal apart

*En het licht kwam vanuit haar lichaam
En de nacht ging door haar charmant onthaal
De hele zomer lang raakte ze mij aan
Ik kende haar persoonlijk, ik kende haar totaal*

DE ZIGEUNERVROUW

Waar waar waar
is mijn zigeunervrouw vannacht?
Ik hoorde zoveel wilde verhalen;
ze kunnen niet kloppen.
Maar met wiens hoofd is ze aan het dansen
op de dorsvloer?
Wiens duisternis zinkt diep in haar armen
beetje bij beetje?
En waar
is mijn zigeunervrouw vannacht?

De zilveren messen flitsen
in het vermoeide ouwe café.
Een geest klimt op de tafel
in een bruidsnegligé
Ze zegt: "Mijn lichaam is het licht, mijn lichaam is de weg."
Ik gooi mijn arm in de lucht tegen alles in
en vang het bruidsboeket.
En waar
waar is mijn zigeunervrouw vannacht?

Te vroeg voor de regenboog,
te vroeg voor de duif.
Dit zijn de laatste dagen:
dit is de duisternis, dit is de vloed.
En er is noch man noch vrouw
die kan aangeraakt worden,
maar jij die tussen hen in komt staan,
jij zult veroordeeld worden.

*En waar
waar is mijn zigeunervrouw vannacht,
waar waar waar
is mijn zigeunervrouw vannacht?*

DE VERRADER

De Zwaan zwalpte nu rond op de Engelse rivier,
Ah de Roos van de Hoge Romantiek opende weids;
Een zongebrende vrouw geeuwde me door de zomer;
En de rechters bekeken ons hier anderzijds.

Ik zei aan mijn moeder: “Moeder ik moet je verlaten.
Bewaar mijn kamer maar laat geen enkele traan meer.
Wie je over een sjofel einde zou horen praten,
Het was half om half mijn fout en dat van de sfeer.

Maar de Roos die ik ziek maakte door rode koorts
En de Zwaan die ik lokte met een slecht geweten;
Ze zei ten slotte dat ik haar fijnste lieveling was,
En als ze verlepte zou ik de schuld op mezelf wel steken.

De rechters zeiden dat ik het miste op een haar na.
Sta op en maak de troepen klaar voor de aanval.
Ah de dromers rijden tegen de mannen van de daad,
Oh bekijk de mannen van de daad hun terugval.

...

Maar ik draalde aan haar dijen een fataal moment,
Ik zoende haar lippen alsof ik nog begeerte had.
Mijn valsheid had me gestoken als een wesp;
Het gif drong binnen en verlamde mijn levenspad.

Om alle jonge soldaten te waarschuwen was ik niet in staat;
Dat zij van hogerhand werden verraden;
Dus op strijdtonelen van hier tot Barcelona
Word ik opgelijst bij wie de liefde haten.

En lang geleden zei ze, ik moet hier vandaan,
Ah, maar laat mijn lichaam hier om op te liggen.
Je kunt het op en neer bewegen en als ik slaap,
Rijg wat draad doorheen die Roos en wentel de Zwaan.”

Dus elke dag opnieuw vernieuw ik mijn loze plicht;
Ik betast haar hier en daar - ik ken mijn plicht;
Ik kus haar open mond en ik prijs haar schoonheid,
En men noemt me verrader in mijn volle gezicht.

DE GASTEN

Een voor een komen de gasten aan
De gasten komen door
De openhartigen met velen
De diepbedroefden zo weinig

*En niemand weet waar de nacht naartoe gaat
En niemand weet waarom de wijn vloeit
O liefste, Ik heb je nodig, ik heb je nodig, ik heb je nodig
Ik heb je nodig op dit moment*

En zij die dansen, zetten de dans in
Zij die wenen, beginnen
*En welkom, welkom roept een stem
Laat al mijn gasten naar binnen*

En alles gaat strompelend door dat huis
In eenzame geheimhouding
Zeggend *Onthul jezelf*
Of, waarom hebt gij mij in de steek gelaten

Plotseling flakkeren de toortsen op
De binnendeur vliegt open
Een voor een komen ze binnen
In elke vorm van hartstocht

...

En daar nemen ze hun zoete maal
Terwijl huis en gronden wegsmelten
En een voor een worden de gasten
neergegooid achter de tuinmuren

En zij die dansen, zetten de dans in
Zij die wenen, beginnen
Zij die ernstig verloren zijn
zijn verloren, en opnieuw verloren

Een voor een komen de gasten aan
De gasten komen door
De diepbedroefden met velen
De openhartigen zo weinig

*En niemand weet waar de nacht naartoe gaat
En niemand weet waarom de wijn vloeit
O liefste, Ik heb je nodig, ik heb je nodig, ik heb je nodig
Ik heb je nodig op dit moment*

BALLADE VAN DE AFWEZIGE MERRIE

Zeg een gebed op voor de cowboy, zijn merrie liep weg
en hij zal lopen tot hij zijn schat vindt - zijn verdoolde,
Maar de rivier is buiten zijn oever en elke weg weggespoeld
en bruggen zijn vergaan in paniek om elk mogelijk verlies

En er is niets om te volgen, er is nergens naartoe
Ze is weg als de zomer, weg als de sneeuw
En de krekels breken zijn hart met hun lied
als de dag in mekaar zakt en de nacht is zo verkeerd

Was het in zijn droom dat zij voorbij galoppeerde
en neerboog naar de varens en het gras bezeerde
en in de modder een spoor van ijzer en goud sloeg
dat hij aan haar voeten spijkerde toen zij hem droeg

En alhoewel ze een minuut geleden aan het grazen was
volgt hij nu haar sporen - de hele nacht, de hele dag;
blind voor haar aanwezigheid tenzij om dit af te wegen:
zijn kwetsuur alhier met haar straf daarentegen

Daarna weer thuis op zijn tak in de hoogste boom
zingt een vogel het zo plotseling uit op hoge toon
Oh de zachte winden rijden en de zon is warm
bij de wilgen aan de oevers van de rivierarm

En de wereld is zoet en de wereld is weids
daar is ze waar licht en duisternis zich scheiden
en ze is groots en schichtig, haar zweet verdampt
ze stapt op de maan als ze naar de hemel trapt

En ze nadert zijn hand, toch is ze niet echt tam
Ze verlangt om verloren te zijn - net zoals hij
Ze zal op hol slaan, ze duikt door de eerste open pas
waar ze buitelt en zich voedt aan het zoete berggras

Misschien breekt ze uit naar het hoge plateau
waar er niets boven is en niets beneden
Nu is het tijd voor hun last, tijd voor de zweep
Stapt ze door de vlammen, schiet hij vanuit de heup?

Hij bindt zich vast aan de galopperende merrie
en zij bindt zich vast aan de rijdende passagier
en er is geen ruimte maar er is links en rechts
en er is geen tijd maar er is dag en nacht

En hij leunt op haar nek en hij fluistert laag
Daar volg ik u ook waar gij ook zoudt gaan
En ze draaien zich om als één en de vlakke als doel
de teugel en de zweep niet eens van doen

Nu zit de sluiting op dit verbond, wie maakt ze echt vast,
wie breekt ze uiteen tijdens de volgende nacht?
Sommigen zeggen de merrie, anderen 't is de ruiter wel
sommigen zeggen dat liefde is als rook, boven elk herstel

Maar mijn liefste zegt, Leonard, laat maar gaan,
dat oude silhouet aan het grote Westerse bestaan
Dus kies ik maar een melodie en zij gaan net voorbij
zo verdwenen ze als rook, verdwenen als dit refrein